CABANIS-ISSARTE

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT GIUSEPPE TESAURO

fremsat den 21. september 1994 *

1. De præjudicielle spørgsmål, som Centrale Raad van Beroep har stillet Domstolen, vedrører fortolkningen af artikel 2 og 3 i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet [1], og fortolkningen af denne forordnings bilag VI, afsnit J (Nederlandene), punkt 2 [2].

Nærmere bestemt ønsker den nationale ret at vide, om princippet om ligebehandling af vandrende og indenlandske arbejdstagere i artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 1408/71 skal fortolkes således, at en person, som ikke er nederlandsk statsborger, og som i en bestemt periode ikke har boet eller arbejdet i Nederlandene, alligevel for den pågældende periode kan gøre krav på samme nedsættelse af bidrag som en frivilligt forsikret indlænding i sin egenskab af familiemedlem og/eller efterlevende ægtefælle til en vandrende arbejdstager.

2. Af hensyn til en bedre forståelse af spørgsmålets betydning vil jeg til at begynde med give en oversigt over de nationale og fællesskabsretlige bestemmelser.

Ved Algemene Ouderdomswet (den nederlandske lov om almindelig alderdomsforsikring, herefter »AOW«), som trådte i kraft den 1. januar 1957, er der indført en pensionsordning, hvorefter alderspensionens størrelse i princippet alene beregnes på grundlag af de tilbagelagte forsikringsår. I henhold til AOW er alle nederlandske statsborgere, som bor i Nederlandene, samt personer, som på grund af lønnet arbejde udført i Nederlandene er indkomstskattepligtige i Nederlandene, obligatorisk forsikret.

Ud over den obligatoriske forsikring giver AOW mulighed for at forsikre sig frivilligt. Den frivillige forsikring skal muliggøre »erhvervelse« af pensionsrettigheder for de perioder, som ikke er dækket af en obligatorisk forsikring. Betingelserne for den frivillige forsikring er i henhold til AOW's artikel 35 fastsat ved senere kongelige anordninger,

* Originalsprog: italiensk.

1 — I den konsoliderede version i Rådets forordning (EØF) nr. 2001/83 af 2.6.1983 (EFT L 230, s. 6).

2 — På tidspunktet for de faktiske omstændigheder i sagen drejede det sig om bilag V, afsnit H, punkt 2.

som netop vedrører betaling af frivillige bidrag. Det, der er relevant her, er artikel 2 i kongelig anordning af 24. februar 1961 og artikel 3 i kongelig anordning af 22. december 1971. Artikel 2 i kongelig anordning af 24. februar 1961 bestemmer, at »præmien andrager for hvert i perioden beliggende fulde kalenderår det beløb, som en forsikret højst kan være forpligtet til at betale i henhold til AOW for det pågældende år« (stk. 1); denne bestemmelse gælder imidlertid ikke for en nederlandsk statsborger, hvis forfaldne bidrag »for hvert i perioden beliggende fulde kalenderår, for hvilket han over for Sociale Verzekeringsbank kan godtgøre, at dette er gunstigere for ham, [andrager] samme procentsats af hans indkomst i det pågældende kalenderår, som ifølge AOW's artikel 28 gælder for dette år, dog mindst 5% af det beløb, som en forsikret højst kan være forpligtet til at betale for det pågældende år ifølge denne lov« (stk. 2). Artikel 3 i kongelig anordning af 22. december 1971 indeholder bestemmelser svarende til de lige nævnte; den eneste forskel er, at sidstnævnte kongelige anordning også henviser til Algemene Weduwen-en Wezenwet (den nederlandske lov om almindelig forsikring for enker og for børn, der har mistet begge forældre eller en af dem, AWW).

Det bør endvidere nævnes, at artikel 9 i kongelig anordning af 24. februar 1961 bestemmer, at kvinder, som er eller var gift med personer, som gør brug af deres ret til at indbetale frivillige bidrag i den periode, som præmiebetalingen vedrører, i det tidsrum de er eller var gift med sådanne personer, anses for at være forsikrede i henhold til AOW, såfremt de i dette tidsrum var fyldt 15 år, men endnu ikke var fyldt 65 år.

3. Personer, der har været enten obligatorisk eller frivilligt forsikrede i henhold til AOW, har ret til en alderspension, når de fylder 65 år. Alderspensionens maksimale størrelse svarer til en forsikringsperiode på 50 år, som kan tilbagelægges mellem den pågældendes 15. og 65. fødselsdag; dette beløb nedsættes med 2% pr. år, hvor den pågældende ikke har været forsikret.

Da AOW trådte i kraft den 1. januar 1957, var det naturligvis ikke muligt at være forsikret før denne dato, således at ingen ville kunne gøre krav på en fuld alderspension før år 2007. Den nederlandske lovgiver har afhjulpet denne situation ved at indføre en overgangsordning i AOW's artikel 55 og 56, som giver mulighed for at sidestille perioder tilbagelagt mellem den forsikredes 15. år og den 1. januar 1957 med forsikringsperioder i henhold til AOW, såfremt den pågældende opfylder tre betingelser, nemlig a) at have boet i Nederlandene mellem sit 59. og sit 65.

år (»seks-årsbopælsbetingelsen«) [3]; b) at være nederlandsk statsborger eller sidestillet hermed (denne betingelse kan naturligvis ikke gøres gældende over for fællesskabsstatsborgere, som gør brug af retten til fri bevægelighed i henhold til forordning nr. 1408/71); c) fortsat at være bosat i Nederlandene efter at være fyldt 65 år (betingelsen om »nuværende bopæl«, som dog ikke gælder for personer, der har været forsikret i henhold til AOW uafbrudt, fra den 1. januar 1957 til de fylder 65 år).

4. Da de fordele, der er knyttet til en sådan overgangsordning, som er baseret på kriterierne om nationalitet og bopæl, ikke var tilgængelige for alle vandrende arbejdstagere har Rådet indsat ad hoc-bestemmelser i den fællesskabsretlige sikringsordning for at undgå eventuel forskelsbehandling. Bilag VI, afsnit J (Nederlandene), punkt 2, i forordning nr. 1408/71 om »anvendelse af nederlandsk lovgivning om almindelig alderdomsforsikring« bestemmer nemlig følgende:

»a) Som forsikringsperioder tilbagelagt efter nederlandsk lovgivning om almindelig alderdomsforsikring anses også perioder før den 1. januar 1957, i hvilke en berettiget person, der ikke opfylder betingelserne for, at nævnte perioder kan ligestilles med forsikringsperioder, efter sit fyldte 15. år har været bosat på nederlandsk område, eller i hvilke han har haft lønnet beskæftigelse i Nederlandene for en arbejdsgiver i nævnte land, mens han var bosat på en anden medlemsstats område.

...

c) For så vidt angår en gift kvinde, hvis mand er berettiget til en pension efter nederlandsk lovgivning om almindelig alderdomsforsikring, anses også perioder, i hvilke hun før sit fyldte 65. år har været gift med den pågældende mand og har været bosat på en eller flere medlemsstaters område, som forsikringsperioder, for så vidt de pågældende perioder falder sammen med forsikringsperioder, som hendes mand har tilbagelagt i henhold til nævnte lovgivning, og med perioder, der vil være at medregne i medfør af litra a).

...

e) For så vidt angår en kvinde, som har været gift, og hvis mand har været omfattet af nederlandsk lovgivning om alderdomsforsikring eller anses for at

3 — Denne betingelse er dog lempet ved artikel 2 i en kongelig anordning af 3.12.1985, hvorefter personer, som fortsat er forsikret i henhold til AOW, men har forladt Nederlandenes område, anses for at bo der med henblik på seks-årsbetingelsen.

have tilbagelagt forsikringsperioder i medfør af reglerne i litra a), finder bestemmelserne i litra c) og d) tilsvarende anvendelse.

...«

5. De faktiske omstændigheder, som ligger til grund for denne sag, kan sammenfattes således. Den 23. november 1948 bosatte ægtefællerne Cabanis-Issarte, som begge var franske statsborgere, sig i Nederlandene på grund af hr. Cabanis' erhvervsudøvelse. Bortset fra perioden (hvor de boede i Frankrig) fra den 20. oktober 1960 til den 12. november 1963, har de boet i Nederlandene indtil den 15. juli 1969, da de definitivt vendte tilbage til Frankrig. Hr. Cabanis udøvede sin erhvervsvirksomhed indtil den 18. februar 1969, dvs. indtil han fyldte 65 år, fra hvilken dato han fik fuld alderspension i henhold til AOW. Fra samme dato fik hans hustru en ægtefællepension i henhold til AOW [4].

Efter at hr. Cabanis var afgået ved døden den 7. oktober 1977, fik fru Cabanis-Issarte (herefter »indstævnte«) fra den 1. april 1978 tildelt en pension til enlige personer i henhold til AOW, som direktionen for Sociale Verzekeringsbank (den kompetente nederlandske sikringsinstitution, herefter »SVB«) nedsatte svarende til 29 ikke-forsikrede år. Denne nedsættelse vedrørte perioden 13. maj 1924 — 23. november 1948, dvs. fra det fyldte 15. år til bosættelsen i Nederlandene, samt perioden 15. juli 1969 — 13. maj 1974, dvs. fra dagen for den endelige tilbagevenden til Frankrig til det fyldte 65. år.

Det er netop for den sidstnævnte periode (1969-1974), at SVB har givet indstævnte mulighed for at erhverve pensionsrettigheder ved at betale frivillige bidrag og har fastsat forsikringsbidragene i denne forbindelse efter den maksimale bidragssats under henvisning til artikel 3 i kongelig anordning af 22. december 1971.

6. Indstævnte, som mente, at hun — i henhold til artikel 3 i forordning nr. 1408/71 [5] — kunne gøre krav på samme nedsættelser af bidrag som dem, der blev givet til indlændinge, indbragte afgørelsen om fastsættelse af bidragenes størrelse for Raad van Beroep, Amsterdam, som gav hende medhold. SVB ankede denne dom til Centrale Raad van Beroep, som med henblik på tvistens

4 — Fru Cabanis-Issarte havde været obligatorisk forsikret under sine bopælsperioder i Nederlandene og frivilligt forsikret som medforsikret i henhold til artikel 9 i kongelig anordning af 24.2.1961 i perioden 20.10.1960 — 12.11.1963, idet hendes mand frivilligt havde betalt bidrag for den pågældende periode.

5 — Artikel 3, stk. 1, bestemmer følgende: »Personer, der er bosat på en medlemsstats område, og som er omfattet af denne forordning, har de samme rettigheder og pligter i henhold til en medlemsstats lovgivning som denne medlemsstats egne statsborgere, medmindre andet følger af særlige bestemmelser i denne forordning.«

afgørelse har forelagt Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Finder forordning (EØF) nr. 1408/71 — ifølge forordningens artikel 2 — i tilfælde som det foreliggende anvendelse på en person som indstævnte, herunder princippet om ligebehandling, som omhandlet i forordningens artikel 3,

a) fordi hun må betragtes som en berettiget person i henhold til kriterierne i afsnit H, punkt 2, litra a), i bilag V til forordningen (således som dette bilag var nummereret på tidspunktet for den anfægtede afgørelse)?

b) fordi hun må betragtes som familiemedlem eller (til sidst) efterladt, som omhandlet i forordningens artikel 2, på grund af den omstændighed, at hun i henhold til artikel 9 i den dagældende kongelige anordning af 24. februar 1961 har været (med) forsikret på grundlag af præmiebetaling i henhold til den frivillige forsikring for hendes daværende ægtefælle (for perioden 20.10.1960 — 12.11.1963)?

c) fordi hun må betragtes som familiemedlem eller efterladt på grund af den omstændighed, at det må antages, at punkt 2, litra e), i ovennævnte bilags afsnit H, sammenholdt med punkt 2, litra c), finder anvendelse på hende for den sidstnævnte periode, men også derudover?

2) Kan det antages, at der i tilfælde som det foreliggende som følge af udøvelsen af ret til fri bevægelighed går sociale sikringsfordele tabt, således at formålet med EØF-traktatens artikel 48 til og med 51 ikke vil blive opnået, og i så fald, hvad er konsekvenserne heraf for den i denne sag omhandlede betingelse om statsborgerskab for at opnå præmienedsættelse?«

Det første spørgsmål

7. Det må altså fastslås, om princippet om ligebehandling mellem indlændinge og vandrende arbejdstagere, således som det er fastslået i artikel 3 i forordning nr. 1408/71, giver en person, der befinder sig i samme situation som indstævnte i hovedsagen, mulighed for at gøre krav på de nedsættelser af bidrag, som gælder for indlændinge.

For tydelighedens skyld bør det her tilføjes, at tvisten i dette tilfælde alene drejer sig om størrelsen af de frivillige bidrag, der skal betales for perioden fra den 15. juli 1969 (den dag da indstævnte forlod Nederlandene) til den 13. maj 1974 (den dag, da hun fyldte 65 år); det er derimod ikke bestridt, at indstævnte for den pågældende periode ikke har ret til at få taget hensyn til »fiktive« forsikringsperioder, hverken i henhold til AOW eller i henhold til bilag VI til forordning nr. 1408/71. Jeg vil desuden henvise til, at hverken indstævnte eller hendes ægtefælle i den pågældende periode boede i Nederlandene, og at sidstnævnte i øvrigt heller ikke var omfattet af AOW med hensyn til bidrag, fordi han allerede modtog alderspension.

8. Den forelæggende ret har henvist til tre forskellige bestemmelser, nemlig artikel 2 i forordning nr. 1408/71 og afsnit J, punkt 2, litra a), og punkt 2, litra e), i samme forordnings bilag VI, som skulle kunne give indstævnte ret til de her omhandlede nedsættelser af bidrag. Det er klart, at de pågældende bestemmelsers anvendelighed forudsætter, at indstævnte er omfattet af det personelle anvendelsesområde for forordning nr. 1408/71 enten som arbejdstager eller som familiemedlem eller efterladt.

I denne forbindelse er det næppe nødvendigt at nævne, at der ifølge artikel 2, stk. 1, i forordning nr. 1408/71, som definerer dennes personelle anvendelsesområde, er to klart adskilte kategorier af begunstigede: dels arbejdstagere og dels deres familiemedlemmer og deres efterladte.

9. Mens det står fast, at indstævnte aldrig har arbejdet i Nederlandene eller i nogen anden medlemsstat og derfor ikke er arbejdstager i den betydning, der forudsættes i forordning nr. 1408/71, er det også klart, at hun er omfattet af denne forordnings personelle anvendelsesområde som familiemedlem og dernæst som efterladt ægtefælle til en vandrende arbejdstager [6].

Som alle de parter, der har afgivet indlæg i denne sag, har fremhævet, er denne omstændighed imidlertid ikke tilstrækkelig til, at det kan antages, at princippet om ligebehandling af egne statsborgere og vandrende arbejdstagere finder anvendelse på indstævnte. Det fremgår nemlig af Domstolens faste praksis [7], at mens personer, som er arbejdstagere i forordningens forstand, kan påberåbe sig ret til de heri omhandlede ydelser om *selvstændige rettigheder*, kan en arbejdstagers familiemedlemmer eller efterladte kun gøre krav på *afledte rettigheder*, dvs. rettigheder, der er erhvervet i denne egenskab af familiemedlem eller efterladt.

6 — Begreberne »familiemedlem« og »efterladt« er defineret henholdsvis i forordningens artikel 1, litra f), og artikel 1, litra g).

7 — Se dommen af 23.11.1976, sag 40/76, Kermaschek, Sml. s. 1669, præmis 8. Se tilsvarende senest dommen af 27.5.1993, sag C-310/91, Schmid, Sml. I, s. 3011, præmis 12.

I den foreliggende sag må det altså undersøges, om tilslutningen til den frivillige forsikringsordning er en selvstændig rettighed eller tværtimod en afledt rettighed, som er erhvervet i egenskab af familiemedlem eller efterladt, og i sidstnævnte tilfælde må det afgøres, hvilke bestemmelser den pågældende rettighed har hjemmel i.

11. Kan det på grund af denne omstændighed antages, at adgangen til den frivillige forsikring for den pågældende periode er en afledt rettighed for indstævnte, som derfor udøves på samme betingelser som de rettigheder, der gælder for egne statsborgere?

10. Da alle personer, der er bosiddende i Nederlandene, fra deres 15. til deres 65. år er direkte og personligt forsikrede i henhold til AOW uanset køn og civilstand, er det åbenbart, at kravet på en pension ikke er en rettighed, som erhverves i egenskab af en vandrende arbejdstagers familiemedlem eller efterladte, men en selvstændig rettighed, således at tilslutning til en frivillig forsikringsordning i princippet må anses for en selvstændig rettighed, som tilkommer enhver.

Svaret må være benægtende. Selv om indstævnte nemlig i den periode, som den forelæggende ret sigter til, har været frivilligt forsikret på grund af sin mands tilslutning til en sådan forsikringsordning, altså i sin egenskab af familiemedlem, kan hun for den periode, der er relevant i dette tilfælde, nemlig 15. juli 1969 — 13. maj 1974, ikke gøre nogen ret gældende i denne egenskab. I den nævnte periode udøvede indstævntes ægtefælle nemlig ikke længere nogen erhvervsmæssig virksomhed, men modtog allerede alderspension og boede heller ikke længere på Nederlandenes område.

Den forelæggende ret har imidlertid [i det første spørgsmåls punkt b)] henvist til, at indstævnte fra den 20. oktober 1960 til den 12. november 1963 i henhold til artikel 9 i kongelig anordning af 24. februar 1961 har været (med-)forsikret i henhold til AOW som ægtefælle til en frivilligt forsikret i henhold til AOW, altså i sin egenskab af familiemedlem.

Indstævntes mulighed for frivilligt at forsikre sig er altså for den pågældende periode en selvstændig rettighed, som den nederlandske lovgivning giver enhver, der ønsker stadig at være forsikret efter den obligatoriske forsikrings ophør, det vil for indstævntes vedkommende sige efter hendes definitive tilbagevenden til Frankrig.

12. Jeg mener heller ikke, at indstævnte kan opnå nedsættelse af bidragene under henvisning til bestemmelserne i bilag VI, afsnit J, punkt 2, litra a) og e) [som den nationale ret henviser til i det første spørgsmåls punkt a) og c)].

Den omstændighed, at gifte kvinder under visse omstændigheder under henvisning til bestemmelserne i forordningens bilag VI kan opnå, at der tages hensyn til forsikringsperioder i henhold til AOW, er nemlig uden betydning i forbindelse med betingelserne for tilslutning til den frivillige forsikring, som fortsat er reguleret ved national lovgivning [8], og som under alle omstændigheder lades helt ude af betragtning i dette bilag.

13. Når det er sagt, må der henvises til, at bilagets punkt 2, litra a), har til formål at sikre den pågældende, som ikke har de overgangsfordele, der er fastsat i AOW, mulighed for at erhverve pensionsrettigheder for de perioder før den 1. januar 1957, for hvilke der består en tilknytning til Nederlandene, enten på grund af den pågældendes bopæl eller på grund af vedkommendes lønnede beskæftigelse.

Denne bestemmelse, som afgjort ikke kan fortolkes således, at forordningens personelle anvendelsesområde derved bliver udvidet, finder derfor anvendelse på en person, der som sagsøgeren [9], ikke er arbejdstager i henhold til forordning nr. 1408/71. Endvidere angår denne bestemmelse kun forsikringsperioderne før den 1. januar 1957, mens tvisten i hovedsagen drejer sig om størrelsen af bidragene for perioden 1969-1974.

14. Endelig kan heller ikke bilagets punkt 2, litra e), fortolkes således, at indstævnte, blot fordi hun har været gift med en person, som er omfattet af den nederlandske Algemene Ouderdomswet, kan få ret til de her omhandlede nedsættelser af bidrag.

Efter nederlandsk ret var indstævntes ægtefælle nemlig ikke bidragspligtig i den pågældende periode, hvilket kræves efter ordlyden af punkt 2, litra e), under henvisning til bestemmelsen i litra c). I hvert fald kan indstævnte ikke påberåbe sig disse bestemmelser, da adgangen til den frivillige forsikring som sagt er en personlig ret for indstævnte og ikke en ret, som gives hende i hendes egenskab af en vandrende arbejdstagers familiemedlem og/eller enke.

8 — I denne forbindelse skal jeg henvise til dom af 24.9.1987, sag 43/86, De Rijke, Sml. s. 3611, hvori Domstolen har fastslået, at en gift kvinde ikke i henhold til punkt 2, litra c), i bilag VI kan gøre krav på at tilslutte sig den frivillige forsikring, når den frist, der er fastsat herfor i AOW, er udløbet.

9 — Sagsøgeren har i hvert fald draget fordel af anvendelsen af denne bestemmelse, for så vidt denne står i forbindelse med de bestemmelser, der nævnes i bilagets punkt 2, litra c). Perioden fra 1948 (da hun bosatte sig i Nederlandene sammen med sin mand) til 1. januar 1957 (datoen for AOW's ikrafttræden) anerkendes nemlig som forsikringsperiode i AOW's forstand.

15. I betragtning af det foregående kommer jeg til det resultat, at en person i indstævntes situation hverken i henhold til artikel 2 i forordning nr. 1408/71 eller i henhold til bestemmelserne i forordningens bilag VI, afsnit J, punkt 2, kan gøre krav på de nedsættelser af bidrag, som gives indlændinge inden for rammerne af den frivillige forsikring.

Det andet spørgsmål

16. Det andet spørgsmål går ud på, om behandlingen af indstævnte er forenelig med princippet om fri bevægelighed for personer, navnlig med EØF-traktatens artikel 48 og 51.

For det første vil jeg i denne forbindelse erindre om, at ifølge Domstolens faste praksis »[ville] målet for artikel 48-51 ... ikke blive nået, hvis arbejdstagerne ved at udøve deres ret til fri bevægelighed skulle miste de sociale fordele, som sikres dem ved en medlemsstats lovgivning« [10]. En sådan konsekvens kunne nemlig afholde EF-arbejdstagere fra at udøve deres ret til fri bevægelighed og ville således være en hindring for denne frihed [11]. Ud fra dette synspunkt har Domstolen f.eks. præciseret, at der ville være tale om forskelsbehandling, hvis den nationale lovgivning definerede betingelserne for adgang til eller bevarelse af ret til ydelser på en sådan måde, at de faktisk kun kunne opfyldes af arbejdstagere, der var statsborgere i den pågældende medlemsstat [12].

17. Men dette er åbenbart ikke tilfældet her, da indstævnte aldrig direkte, dvs. i egenskab af arbejdstager, har udøvet ret til fri bevægelighed, fordi hun aldrig har arbejdet i Nederlandene eller i nogen anden medlemsstat.

I Spruyt-sagen [13] har Domstolen ganske vist antaget, at det kan være en hindring for en gift kvinde, som ønsker at ledsage sin mand, når han bosætter sig i en anden medlemsstat, at der ved anvendelsen af punkt 2, litra a), og punkt 2, litra e), i bilag VI, for gifte kvinders vedkommende ikke tages hensyn til bopælsperioder i Nederlandene før ægteskabet, hvilket medfører en forskellig behandling, som er diskriminatorisk og i strid med det

10 — Dom af 25.2.1986, sag 284/84, Spruyt, Sml. s. 685, præmis 19.

11 — Se senest i samme retning dom af 20.9.1994, sag C-12/93, Drake, Sml. I, s. 4337.

12 — Se i samme retning bl.a. dom af 4.10.1991, sag C-349/87, Paraschi, Sml. I, s. 4501, præmis 23.

13 — Præmis 25.

grundlæggende princip om fri bevægelighed, af mænd og ugifte kvinder på den ene side og gifte kvinder på den anden side.

Det må imidlertid nødvendigvis konstateres, at det her foreliggende tilfælde er helt anderledes, fordi der her ikke er tale om, at forsikringsperioder, der er tilbagelagt før AOW's ikrafttræden, ikke tages i betragtning til fordel for en gift kvinde, som faktisk har boet i Nederlandene i den pågældende periode, men kun om betingelserne for adgang til den frivillige forsikringsordning for en periode, som ikke blot ligger før AOW's ikrafttræden, men også før den dato, da ægtefællen nåede den pensionsberettigede alder.

18. Spørgsmålet er naturligvis, om indstævntes ægtefælle, såfremt han på det tidspunkt, da han bosatte sig i Nederlandene, havde kunnet forudse den situation, som hans ægtefælle nu er i, ville have afstået fra at udøve sin ret til fri bevægelighed.

Jeg mener dog ikke, at problemet med rimelighed kan formuleres således, når den pågældende sociale sikringsordnings art i øvrigt tages i betragtning. Denne ordning er nemlig, som Kommissionen har fremhævet, baseret på solidaritetsprincippet, hvilket medfører, at kun indlændinge med ingen eller meget ringe indkomst kan få adgang til den frivillige forsikring og få udbetalt fuld pension ved at indbetale meget små bidrag, dvs. svarende til kun 5% af det maksimale beløb, der skal betales. Dette forklarer i øvrigt, hvorfor den nederlandske lovgiver har bestemt, at kun indlændinge har mulighed for at få nedsættelser af bidrag; denne begrænsning gælder naturligvis — i henhold til bilag VI, afsnit J, punkt 2, i forordning nr. 1408/71 — ikke for personer, som er arbejdstagere i denne forordnings forstand.

19. På baggrund af disse betragtninger foreslår jeg Domstolen at svare Centrale Raad van Beroep således:

»1) Artikel 3, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 1408/71 skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for anvendelse af en national lovgivning, som begrænser retten til nedsættelse af bidrag inden for rammerne af den frivillige forsikring til indlændinge og til personer, som er arbejdstagere i den nævnte forordnings forstand.

2) En national lovgivning som den her omhandlede anfægter ikke formålet med traktatens artikel 48 og 51.«